

утре ранко, впрегни ралото, та преори и засѣй съ пше-  
ница голѣмата нива на Бѣлия рѣтъ, а ти, чедо, отго-  
варяшъ: „Не, тейко, не може. Нивата на Бѣлия рѣтъ  
ще я оставимъ... Царевѣца ще посѣемъ тамъ напро-  
лѣтъ, царевѣца: нея по я бива за царевѣца...“

Старецѣтъ се поизкашлюваше, чукаше съ тояжката  
си предъ себе си и повишаваше гласъ: „Найдене,  
Кольо, тука ли сте, деца? Я елате насамъ да ви порж-  
чамъ нѣщо. Помните ли, че още отъ лѣтосъ триста  
лева дължимъ на Маринѣ коларина, дето ви поправя  
колата... Въ петѣкъ, като идете на пазаръ, да земете  
да платите на човѣка, че е грѣхота и срамота отъ хо-  
рата... Чувате ли...“

Или току отведнажъ се унасяше съвсемъ въ друго:  
— Аа, хора, слушайте, брей, какво ви думамъ... Бѣл-  
гарско, бѣлгарско ще стане пакъ тука... Както е било,  
пакъ тѣй ще си бжде... Думитѣ ми помнете... Дѣдо  
Цани ви го казва, тѣй да знаете... Самъ Господъ ми  
обади... На сънъ го чухъ да ми казва... Тѣй ще бжде!

Внучетата му — две момиченца и три момчета —  
щомъ го чуеха, че си приказва, сѣдаха при него и слу-  
шаха, какво си говори дѣдо имъ. Понѣкога му се обаж-  
даха, и той ги зовѣше по имена, говорѣше имъ дълго  
и радостно.

Зиме и лѣте дѣдо Цани бѣше облѣченъ все въ  
стария си, изтърканъ и окжсанъ кожухъ.

— Така ми е най-добре — отвръщаше той, когато  
го подканяха да облѣче по-топла дреха. — Защо ми е  
друго: когато ми е горещо, разтварямъ го, а когато  
ми застуди, загръщамъ се съ него.

Отъ четири години румѣнитѣ бѣха заробили До-  
бруджа. Подире се чу, че Австрия нападнала Сърбия,  
че се намѣсила Русия, че и другитѣ голѣми царства  
сжщо почнали бой. Следъ година единъ день разбраха,  
че и Бѣлгария и Сърбия пакъ отворили война. А още  
следъ една година всички заговориха, че скоро и ру-